

TANELI

Táborské nemocniční listy

NT+ NEMOCNICE TÁBOR, a.s.

primář
MUDr. Vladimír Jirka

VJ

Primář kardiologické interny MUDr. Vladimír Jirka náhle odešel

Bohužel, občas se stává, že dění kolem nás nemá logiku. Ve středu dne 12.12.12 po 15. hod. za mnou kolega Vladimír Jirka zašel do mé kardiologické ambulance, aby mi přišel připomenout, že v sobotu se ve městě koná tradiční předvánoční večírek obou interních oddělení. Prodiskutovali jsme přitom ještě odbornou problematiku některých pacientů, kteří navštěvují naše ambulance a před půl čtvrtou se rozloučil s tím, že odchází na rodičovské sdružení. Při našem rozhovoru stál, nic neobvyklého jsem na něm nepozoroval, sám mi nic nenaznačil, nepostěžoval si. Ve večerních hodinách mi pak MUDr. Rost'a Král zavolal, že mi musí sdělit hroznou věc. Kolem 21,30 hod. v ten samý den jsem musel přijmout skutečnost, že v kruhu svých blízkých po běžném pracovním dnu náhle zemřel primář kardiologické interny tábořské nemocnice MUDr. Vladimír Jirka. Ani včasná kardiopulmonální resuscitace a přivolaná posádka ZZS mu již nedokázaly pomoci.

MUDr. Vladimír Jirka, nar. r. 1965, po ukončení studia na 1. LF UK v Praze nastoupil v r. 1989 na interní oddělení nemocnice v Táboře. Po atestaci I.st. z vnitřního lékařství v r. 1992 byl zařazen do atestační přípravy k výkonu atestace II.st. z interny, kterou úspěšně složil v r. 1998 v Institutu pro další vzdělávání lékařů a farmaceutů v Praze. Od začátku projevoval zájem především o obor kardiologie a tak si následně v r. 1999 rozšířil své odborné vzdělání složením specializační atestace z kardiologie. Kromě echokardiografických a dalších kardiologických vyšetření v laboratorii funkční diagnostiky začal zastávat i funkci ordináře pro angiologii, v níž se během dalších roků stal špičkovým odborníkem s nadregionálním přesahem. Prováděl neinvazivní angiologická vyšetření, zvláště pak sonografická vyšetření hrudní a břišní

aorty a jejich větví. Na našem oddělení zavedl duplexní sonografické vyšetření žil a tepen dolních končetin a karotid a tak se de facto stal průkopníkem angiologie na Tábořsku. Po vybavení oddělení novým echokardiografickým přístrojem s příslušnými vyšetřovacími sondami v r. 1997 brzy zvládl i diagnostiku jícnové echokardiografie, které jsme tehdy prováděli i pro pacienty ze sousedních okresů Pelhřimov, Jindřichův Hradec a Písek, kde k provádění těchto speciálních vyšetření tehdy neměli přístrojové a personální možnosti. Z mého pohledu bylo téměř zákonité, že po MUDr. Josefu Nagelovi, který na začátku devadesátých let odešel do své privátní kardiologické ambulance a MUDr. Rostislavu Královi, který v r. 2002 přešel na určité přechodné období do Kardiocentra v Č. Budějovicích se stal MUDr. Vladimír Jirka mým třetím zástupcem. Tuto funkci, tedy zástupce primáře kardiologické interny vykonával šest roků do konce r. 2008 a od 1.1.2009 mě po mém odstoupení z funkce primáře kardiologické interny po vypsaném výběrovém řízení ve vedení oddělení vystřídal. Dále, teď už z působení kardiologické ambulance jsem mohl sledovat, že Dr. Vl. Jirka se svým zástupcem Dr. R. Králem tvoří silný tandem, který se svými dalšími vrcholově erudovanými pracovníky oddělení a i s těmi mladšími začínajícími lékaři a zdravotními sestrami udržují a dále rozvíjejí vysoký odborný standart oddělení, které bylo a je nejen v Jihočeském kraji, po Českých Budějovicích, odborně a přístrojovým vybavením nejvýznamnější a nejzdatnější. Kardiostimulační centrum, vedle Č. Budějovic jediné v kraji dále pod jeho vedením zajišťovalo tuto specializovanou odbornou kardiologickou problematiku i pro sousední okresy Pelhřimov a Písek. Oddělení úzce spolupracuje především z Kardiocentrem v Českých Budějovicích, ale i s vrcholovými pražskými interními a kardiologickými klinikami. Kromě kardiologie měly i nadále, nyní pod vedením primáře MUDr. Vl. Jirky vysokou úroveň obory revmatologie a endokrinologie, s vrcholově erudovanými lékařkami, které udržovaly odborný kontakt s Revmatologickým a s Endokrinolog. ústavem v Praze. S uspokojením jsem vnímal, že i nadále panuje vzorná spolupráce se sesterským interním oddělením s gastroenterologickým zaměřením, že se obě oddělení respektují jako dvě pracoviště jednoho širokého interního oboru. I to přispívá k vysoké odborné kvalitě vnitřního lékařství v naší nemocnici, čímž se pozitivně vymezuje v nazírání na ni ve srovnání s jinými nemocnicemi stejné úrovně. I to oddělení předurčuje k tomu, že mu byla a je nabízena spolupráce v účasti v odborných mezinárodních studiích.

Primář Dr. Vl. Jirka měl významnou osobní a společenskou prestiž, autoritu a i za své kamarádké chování osobní oblibu v rámci celé nemocnice i ostatních lékařů našeho regionu. Pravidelně se vyskytoval na předních místech či úplně na vrcholu při různých volbách, např. do výboru Lékařského odborového klubu, Dozorčí rady nemocnice či

České lékařské komory v Táboře. Právě před týdnem byl na celostátním sjezdu ČLK, kam byl Okresním sdružením zvolen jako delegát.

Kolegu Vl. Jirku jsme na oddělení všichni znali jako starostlivého tatů, který se svými dvěma dětmi Alenkou a Vládičkou a manželkou Alenou, profesorkou na Střední zdravotnické škole v Táboře, jezdili v zimě na hory, v létě na vodu, pořádali cyklistické výlety, jak po naší republice tak i v zahraničí. O těchto výletech nám vždy něco sdělil a tak jsme na něho nemohli pohlížet jinak než na rodinný typ. Kromě krátkého zimního období jezdil Vláša ze svého domku v Čelkovicích do nemocnice na kole, většinou v cyklistickém úboru. Pravidelně provozoval i jiné sporty, vždyť ještě tři dny před svým náhlým skolem lyžoval na Šumavě.

Jen těžko se dá nyní přijmout neúprosná realita, že Vlášu už neuvidíme, nepotkáme na chodbách, pokojích, ambulancích či jídelně nemocnice. Moc pro internu a celou nemocnici udělal, moc pro ni znamenal a bude nám tu všem chybět. A nejen nám, jeho bystrá diagnostická rozvaha a její pružná realizace bude jistě chybět i stovkám pacientů, které denně vyšetřoval při „velkých“ vizitách či v ambulanci. Nejvíce ale bude chybět svým dvěma dětem, manželce, sestře a mamince, která je též naší kolegyní a která done dávna byla dlouholetou primářkou patologického oddělení nemocnice.

Vladimíre, nezapomeneme na Tebe!

MUDr. Jindřich Charouzek

emeritní primář interního oddělení s kardiologickým zaměřením

Nemocnice v Táboře

život o partu skvělých kamarádů ke kterým on také patřil

Drahý Láďo,

i když jsme se v práci vídali denně celá léta a povídali si nejen o pracovních záležitostech, přece jen zůstalo pár drobností, které jsem Ti nestihla říci.

Měla jsem ráda všední rána na lékařském pokoji, kdy sis zapékal zbytky chleba z večerní služby se sýrem v mikrovlnné troubě a s šibalským úsměvem v očích vyprávěl zážitky z posledního rodinného výletu - nejčastěji do hor, nebo spřádal plány k výletu dalšímu - samozřejmě zase do hor.

Častokrát jsem se divila, kde bereš po celotýdenním pracovním maratonu ještě tolik sil vyrazet slézat další a další kopce, hory, ferraty, sjíždět další a další sjezdovky a řeky, objevovat nové a nové cyklostezky a běžecké trasy.

Se svou skoro dvoumetrovou postavou jsi při některých sportovních aktivitách sice vypadal trochu neohrabaně, ale svým nadšením, zápalem a hlavně fyzickou zdatností jsi často nás ostatní nechával daleko za sebou.

Pochvalné komentáře jsi odmítal a vždy velmi kriticky hodnotil svůj výkon s upozorněním na - pro mne nepodstatné detaily - pro Tebe důležité nedostatky, které musíš dopilovat, vylepšit či odstranit.

Nesmírná laskavost, která se Ti dívala z očí, mi vždy dávala jistotu, že se na Tebe mohu kdykoli a s čímkoli obrátit. A myslím, že jsem nebyla sama. Tu jistotu jsi dával všem! Pravda, některé dny, kterých nebylo mnoho, nás dříve než laskavost Tvých očí upoutal Tvůj hřmotný hlas a svařštělé obočí, které v tu chvíli vypadalo přímo hrozivě. To jsme si říkali, že s „obrácením se na Tebe“ raději počkáme. A je také pravda, že jsem nemuseli čekat dlouho. Stejně rychle, jak se Tvé čelo zachmuřilo, se dokázalo rozjasnit.

Na společných lyžařských dovolených jsi nás všechny zahrnoval tolerancí a trpělivostí s obezřetností pravého horského vůdce. A tato role horského vůdce Ti zůstávala dál i po návratu ze zasněžených svahů. Co na tom, žeš lyžařskou bundu vyměnil za bělavý stejnokroj a všichni Tě oslovovali: „Pane primáři“?

S neutuchající trpělivostí jsi se s námi dělil o své bezbřehé znalosti, se zářící tváří jsi nám ukazoval zajímavé nálezy, které jsi právě diagnostikoval. Prahli jsi stále po nových a nových vědomostech, rád jsi objevoval nové a nové souvislosti, zaváděl nové metody, využíval novější a modernější přístroje. Znal jsi odpověď na skoro každou medicínskou otázku. A přes to, anebo právě proto, ses nikdy nepovyšoval. Zůstával jsi stále jedním z nás a zároveň byl tou ochrannou bariérou před vším, co by mohlo ohrožit „Tvoje“ oddělení. Stál jsi s hlavou vztyčenou, ochotný bojovat za každého jednotlivce „svého“ týmu, jakož i za budoucnost „svého“ oddělení jako celku. A také jsi často bojovat musel. Mnohé bitvy jsi vyhrál, mnohé remizoval a mnohé jsi vybojoval, aniž bychom my o nich měli tušení. Prostě šéf jak má být!

A abych nezapomněla - nezlob se, že jsem Ti nikdy neřekla Vladimíre. Pro mne jsi byl a navždy budeš Láďa - velký chlap postavou i osobností se silným hlasem i charismatem a bojovným srdcem na pravém místě.

Nikdy na Tebe nezapomenu!

Krista Berková

Vzpomínkový optimismus mi velí podělit se se čtenáři těchto novin o sportovně adrenalinové zážitky s Vládou. Například z roku 1992 je tato momentka z „Hurá akce“ – „naplníme autobus a pojedeme vylézt na Dachstein“.

Vládův entusiasmus a zřejmě i několik andělů strážných nás, kteří jsme byli zcela bez zkušeností s vysokohorskou turistikou (včetně použití stoupacích želez - „maček“), dostal přes ledovcový splaz a samotný výstup po čerstvě zasněžené a poté i namrzlé skále až na vrchol Dachsteinu. Někteří ze zúčastněných se jistě poznáte na vrcholové fotografii – ano, je to před dvaceti lety...

Další výstupy následovaly – Monte Rosa, Grossglockner, Mont Blanc (i když kvůli bouři jen do poloviny). Na další fotce Vláda ukazuje na vrcholový kříž nejvyšší hody Rakouska Grossglockner v září 1995.

Vždy nás svým nadšením a neuvěřitelnou fyzickou kondicí „nakazil“ tak, že jsme to nakonec všichni „dali“ a navíc si odváželi jen dobré zážitky. Nikomu se nikdy nic nestalo. Vláda organizoval i cyklovýlety, lyžařské zájezdy, čtvrtetní volejbal. Byli jsme výborná parta a užili si spoustu legrace. Díky Vládovi jsem poznala hodně zajímavých a skvělých lidí z jeho „pražské party“. Jezdili jsme na Silvestry i na Vánoce na hory s našimi rodinami.

Také byl zdravotník na vodáckých táborech na řece Vltavě. Jeho: „pochlap se a něco si na to de“ mnoho dětí, včetně mého syna, jistě pamatuje.

Škoda že s přibývajícími lety, starostmi i zodpovědností takových zážitků ubývalo a naše řečnické šarvátky o počtu volných lůžek nebo „kolečkářů“ byly právě, bohužel, ty poslední.

Nicméně na takovou osobnost, jakou Vláda Jirka v nemocnici, na kole, na lyžích nebo na laně na kopcích byl nikdy nezapomenou. Poznala jsem díky němu spoustu krásných míst, z interny mě toho hodně naučil, obohatil můj život o partu skvělých kamarádů ke kterým on také patřil

Bude nám moc chybět.

Díky Vládě!

Dana Růžicková

Odešel prim. MUDr. Vladimír Jirka

Je to již měsíc, co nás nečekaně a náhle opustil prim. MUDr. Vladimír Jirka. V Nemocnici Tábor, a.s. pracoval od r. 1989, tedy plných 24 let. Za tuto dobu po něm zůstala nerasmazatelná stopa jak v myslích kolegů, spolupracovníků a pacientů, tak v chodu celého interního odd. 2-kardiologie. V paměti kolegů a spolupracovníků zůstane navždy zapsán jako člověk s vynikající odbornou erudicí, s širokým, nejen medicínským rozhledem, ale též jako člověk veselý a přátelský, který vždy dokázal jasně formulovat svoje názory a postoje a jasně se postavit za své podřízené, kolegy a spolupracovníky.

Znal jsem prim. Jirku od jeho nástupu na interní oddělení v r. 1989. Pracovali jsme spolu řadu let na 2. interním oddělení prim. Staňka, kde jsme získávali první klinické zkušenosti. Po sloučení obou interen se prim. Jirka začal věnovat angiologii, tedy oboru, který byl na obou interních odděleních spíše v pozadí zájmu. Rychle si osvojil ultrazvukové vyšetřovací metody, zejména sono žil, sono karotid a periferních tepen, tedy metody, kterým se do té doby v táborské nemocnici nikdo nevěnoval. Výrazně se tím zlepšila diferenciální diagnostika a záchyt hluboké žilní trombózy a zpřesnila se i neinvazivní diagnostika onemocnění periferních tepen. Po rozdělení obou interních oddělení v r. 1996 jsme oba přešli na interní oddělení 2 -kardiologii pod vedení prim. Charouzka. Oba jsme si oblíbili kardiologii, která v té době zažívala v celé České republice nebývalý rozvoj. Změnil se přístup k akutním koronárním syndromům, akutní infarkty se již neřešily klidem na lůžku a podáním celkové trombolýzy, ale byl výrazný posun k časné koronární intervenci. Zpočátku se prováděla pouze balonková angioplastika, ale rychlý technologický vývoj v kardiologii přispěl k zavádění intrakoronárních stentů do infarktové tepny. Díky osvětlení prim. Charouzka, který se vždy držel filozofie, že síla a kvalita oddělení je odborných kvalitách, znalostech a zastupitelnosti jednotlivých lékařů, jsme nezůstali pozadu, účastnili se odborných stáží, seminářů a školení a zachytili tento rychlý rozvoj kardiologie v naší zemi. Vlád'a se kromě neinvazivních angiologických metod pro dobrou prostorovou představivost naučil rychle i echokardiografická vyšetření a stal se i výborným kardio-

logem. Tento široký záběr mu umožnil nahlížet na pacienta po IM jako na člověka, který má i další kardiovaskulární rizika (ischemická choroba dolních končetin, cévní mozková příhoda,...). Celou řadu pacientů tímto pohledem uchránil od dalších devastujících kardiovaskulárních komplikací. Svůj odborný růst završil složením 2. atestace z vnitřního lékařství a koncem 90. let složením atestace z kardiologie. Poslední 4 roky pracoval ve funkci primáře interního oddělení 2-kardiologie. I za vedení prim. Jirky pokračoval důraz na obnovu přístrojového vybavení odd. (nové ultrazvukové přístroje, ergometr,...) a zejména na další odborný růst kolegů a spolupracovníků. Své klinické zkušenosti a dovednosti ochotně předával mladším kolegům, čímž vytvořil na odd. příjemnou a tvůrčí atmosféru.

I v mimopracovním životě byl Vladimír férový člověk, skvělý společník a sportovec., výborný lyžař, cyklista a volejbalista. Absolvovali jsme spolu řadu lyžařských zájezdů, cyklovýletů. Miloval svoji rodinu a velmi si vážil skvělého zázemí, které mu jeho manželka a děti poskytovaly.

U kolegů byl velmi oblíbený a díky svému nadhledu, organizačním schopnostem a jasným názorům a postojům si získal přirozenou autoritu. V kritických chvílích na oddělení dokázal rychle najít racionální řešení a problém vyřešit s nadhledem. Nebál se však ani říci do očí nepříjemnou pravdu. Nikdy nepropadal beznaději a skepsi. I v těžkých dobách naší nemocnice bojoval za narovnání křivd a nespravedlností, hájil zájmy kolegů a spolupracovníků. Vždy měl však zájem na fungování oddělení a nemocnice jako celku a na její dobré pověsti.

Vlád'a nás zcela nenávratně opustil, plný života do poslední chvíle. Necht' v nás zůstává jeho obrovský elán a optimismus, veselá mysl, odvaha, férové jednání s kolegy a vysoce odborný a profesionální přístup k pacientům.

Díky Vlád'ovi za to, co jsi pro nás znamenal a pro oddělení a nemocnici udělal!

MUDr. Rostislav Král

Odchod primáře Jirky pro mne znamená obrovskou ztrátu. Ztratila jsem v něm nejen bratrance, ale především drahého oddaného a obětavého přítele, a tak si dovoluji několik osobních vzpomínek na tohoto výjimečného člověka.

Vlád'u jsem znala už od nejútlejšího dětství. V Táboře u babičky jsme totiž trávily jako děti často prázdniny. Byl sice o 10 let starší, což je v dětském věku mnoho, ale se svou sestrou vymýšlel pro mne a mého bratra, nejrůznější hry a „rošťárny“, často k malé radosti našich prarodičů. Později v době studií, jak už to v životě chodí, jsme se vidali méně. Vždycky mi však imponovalo s jakým elánem se pouštěl do mnoha sportovních aktivit, které pokaždé dokázal navzdory fyzickému handicapu zvládnout a dokonale si je užít, ať už do byla kanoistika, cyklistika, lyžování, nebo vysokohorská turistika, která byla vysloveně jeho vášní. Nadšeně jsem poslouchala každé jeho vyprávění o cestách do zahraničí za divokou vodou a horami, které uskutečnil navzdory nedostatku peněz a s často jen s na koleni vyrobeným vybavením. Myslím, že čím nedosažitelnější se zdál nějaký cíl, tím větší byl pro něj výzvu.

Po dokončení lékařské fakulty nastoupil Vladimír jako sekundární lékař na internu kardiolo, samozřejmě začal sloužit, a tak příležitosti k setkání bylo ještě méně. Jedno si však pamatuji velmi dobře. Byla jsem ve 4. ročníku chtěla jsem si podat přihlášku na medicínu. Vladimír mi nabídl, že mě vezme s sebou do služby, abych viděla skutečnou všední práci doktora, a pak se rozhodla, zda chci skutečně medicínu studovat. Myslím, že se snažil co mu síly stačily, abych si o jeho práci udělala patřičný obrázek, nechtěl mne odradit, chtěl jen abych věděla co mne čeká. Vzal mě totiž na 5 hodin trvající víkendovou vizitu na 3 přeplněných interních odděleních, na jejímž konci jsem málem omdlévala hladu a neustále jsem přemáhala nevolnost z nemocničních pachů,

na něž můj nos tehdy nebyl přivyklý. Z neznámých důvodů mne tento zážitek neodradil a když jsem v roce 1999 nastoupila na tábořskou internu z bratrance a kamaráda se rázem stal starší kolega, učitel a postupně v mnohém i můj vzor. Nesmírně jsem obdivovala jeho široký rozhled napříč internou, kardiologií a angiologií a logiku jeho úsudku při diagnostických rozvahách i jeho zápal při řešení složitých případů. Ohromovalo mne kolik diagnostických metod byl schopen za krátkou dobu zvládnout, např. echokardiografii jak transtorakální tak i transesofageální, duplexní UZ periferních tepen a žil včetně vyšetření karotid. Mimo to, že tohle všechno skutečně rutinně ovládal, dokázal své vědomosti a dovednosti dále předávat nám mladším doktorům. Byl vždy ochoten věnovat svůj čas komukoliv, kdo projevil zájem o ultrazvuk a trpělivě a velice didakticky zaslavčoval nás mladší lékaře do těchto metod. Je jeho zásluhou, že v našem okrese je UZ diagnostika žilní trombozy a cévních patologií široce dostupná.

Můj největší obdiv však patřil jeho přímosti a upřímnosti. Vždycky dokázal říci jednoznačně svůj názor, a dokázal si za ním pevně stát. Někdy jej řekl tak zpřímá, že to mnohým nebylo milé, a tak se často dostával do konfliktních situací. Ale to už k němu patřilo. Nikdy nedokázal dlouho chodit kolem horké kaše. Byl-li problém chtěl jej řešit hned a zpřímá. Sám si svou impulsivitu mnohdy vyčítal. Ale ten, kdo jej znal blíž věděl, že za prudkými slovy se skrývá velice citlivý a upřímný člověk, kamarád, který se raduje z našich radostí a nabídne pomoc v době, kdy se nedaří. Když se stal primářem musel se potýkat s takovými problémy jako byla redukce lůžek, propouštění zaměstnanců, neustálý nedostatek lékařů i jejich enormní fluktuace, akce Děkujeme, odcházíme. Ať bylo sebehůř, vždycky situaci řešil rázně, ale s nadhledem. Dokázal respektovat, měl-li někdo jiný odlišný názor než on a nikdy nezneužíval pozice šéfa, aby prosadil své vlastní ambice. Byl velice společenský člověk, jako řadový lékař i jako primář se nadšeně účastnil našich mimopracovních aktivit, ať už šlo o opékání buřtů na Harachovce či cyklovýlet do okolí Tábora. Nikdy nezkazil žádnou legraci, a proto byl vyhledávaným a zábavným společníkem.

Dnes je tomu už více než 1 měsíc, co navždy odešel. Přesto, když sedím za echem, a někdo náhle prudce otevře dveře do místnosti, nemohu se ubránit dojmu, že se za chvíli za závěsem objeví jeho vysoká postava a on přijde vyzvědět, „jak nám to jde“. Už nikdy nepřijde, ale v mém srdci a vzpomínkách zůstane navždy.

Vlád'o, děkuji ti, že jsem s tebou mohla strávit tolik krásných chvil.

Jana Mikulová

Vzpomínám na četné společenské akce, které prim. Jirka organizoval. V roce 1992 podniklo několik lékařů interního oddělení výstup na rakouský Dachstein. Tehdy byl mladý dr. Jirka hlavním organizátorem. Projevil se jako dobrý a obětavý kamarád s cennými radami pro ty z nás, kteří se účastnili takovéto akce poprvé. Několik let poté zorganizoval pobyt v krkonošské chatě Zvonička pro lékaře našeho oddělení a jejich děti. On i jeho žena vytvořili pro všechny velmi příjemné chvíle, na které jsme mnohokrát rádi vzpomínali a vzpomínáme dosud.

Ladislav a Hana Doudovi

PODĚKOVÁNÍ MUDr. VLADIMÍRU JIRKOVI

*Vážení spolupracovníci, vážení pozůstalí,
dne 12. prosince 2012 nás zcela nečekaně a v plném
životním nasazení opustil primář interního
kardiologického oddělení MUDr. Vladimír Jirka.
V naší nemocnici pracoval od roku 1989, z toho
od roku 2009 v pozici primáře tohoto oddělení.
Do historie naší nemocnice se zapsal nezapomenutelně
- ať už svým zájmem o obor, jeho rozvoj a neustálý
posun dopředu, tak zájmem o své pacienty.*

*Tato ztráta je velická,
budeme na něho vzpomínat s úctou.
ČEST JEHO PAMÁTKY.*

vedení nemocnice

NT+ NEMOCNICE TÁBOR, a.s.

Vydává Nemocnice Tábor, a.s.
ročník 10 /č.103/ leden 2013
Odpovědná redaktorka: Iva Glatzová

Bezplatné
Pouze pro vnitřní potřebu Nemocnice Tábor, a.s.

Grafická úprava a tisk: CONTACT MEDIA s.r.o.,
Lidická tř. 2216, 370 07 České Budějovice 7